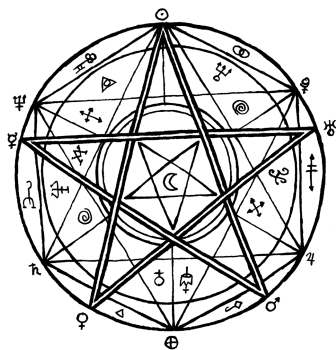

Priamo pred nimi sa rozprestieralo peklo. Alicia s Petrom kráčali bok po boku po piesku, ktorý bol taký jemný, že v ňom takmer nezostávali ich stopy. Akoby ich piesok sám zámerne zotieral. Keď sa Alicia obzrela, videla sotva rozoznateľné línie svojich stôp, a keď sa po troch krokoch obzrela znovu, už nebolo vidieť nič. Akoby pekelná krajina odolávala zmenám. Kdekoľvek sa Alicia pozrela, nevidela žiadne záchytné body – žiadne vrchy, pobrežia ani oblaky veštiace búrku. Snažila sa nedať sa tým znervózniť. Čítala predsa, že peklo je nestále a pohyblivé územie a jeho záchytné body sú len koncepčné, nie fixné. Vtedy celkom nerozumela, čo to znamená, no v zmysle vedeckej konvencie si to vysvetlila takto: *Peklo sa ti odhalí v takom obraze, aký si samo vyberie.*

V tej chvíli si peklo vybralo zvlnené piesočné duny.

Alici chýbali slnečné lúče. Oči si pomaly privykli na tlmené svetlo, hoci ju boleli od zaostrovania. Pošúchala si sluchy a dúfala, že si na to nekončiace sa šero zvykne.

Asi po dvadsiatich minútach prešli popod most. Najprv to len počuli, až neskôr uvideli – vravu nad hlavami, hlasy, ktoré jej pripadali známe. Pozrela hore a na oblohe uvidela zrkadlový obraz Cambridgeu, školský areál obrátený dolu hlavou, chvejúci sa a priesvitný, akoby premietaný cez statické káblové pripojenie. Videla park Jesus Green, ulicu Sidney Street aj malé kľukaté aleje medzi fakultami St. John's a Trinity. Videla doktorandov na bicykloch kľučkovať pomedzi autá i tmavé skupinky ľudí pohybujúce sa rýchlo z jednej budovy do druhej. A študentov v nových, ešte pokrčených plášťoch, ktoré sa im plietli pomedzi nohy.

Takže toto je vyhlíadkový pavilón, pomyslela si. Alica o ňom čítala v Penhaligonovej knihe *Základné čítanie o unitárskom pekle* a neskôr si tieto informácie potvrdila aj v prastarých čínskych zdrojoch. Bol to most, ktorým prechádzali všetky duše, predtým ako nadobro vstúpili do záhrobia. Hraničný bod medzi svetom živých a svetom mŕtvych, kde tí na jednej strane mohli nakrátko zazrieť tých na strane druhej.

Alica dostala nápad. Prižmúrila oči, vyslala svoje myšlienky do zrkadlového obrazu Cambridgeu a podarilo sa jej priblížiť si jeho interiér. Tunelom prešla do laboratória číslo sedem, kde zostal jej a Petrov pentagram. Písmo v ňom bolo rozmazané a čiastočne zotreté vetrom, ktorý vial z hranice medzi dvoma svetmi. Uvidela svojich dvoch kolegov – Belindu a Micheleho – bojazlivo postávať pri dverách, obzerať sa naokolo a pomaly si skladať dokopy, čo sa stalo.

Alica po sebe nezmazala stopy. Práve naopak. V kancelárii nechala odkaz, v ktorom oznámila, že odišla do pekla vyzdvihnúť dušu profesora Grimesa, a nech sa nikto neopováži nasledovať ju, pretože je to veľmi nebezpečné. Ak sa nevráti do štrnástich dní, jej rohovú kanceláriu môžu prideliť niektorému prvákovi. Aj dvere do laboratória nechala odomknuté. Chcela, aby všetci vedeli, kam

išla, a keď sa triumfálne vrátila s Grimesom, nikto nebude pochybovať o jej úspechu.

Belinda a Michele kľáčali pri pentagrame, skláňali hlavy a čítali zápis. Alica ľutovala, že nepočuje, čo hovoria. Belinda si pritlačala ruku na ústa a Michele reagoval gestami buď veľmi rozrušenými, alebo jednoducho len typickými talianskymi – pri Michele to bolo ťažké rozoznať. Belinda odrazu zmeravela – stála rovno nad zápisom definujúcim destináciu ako peklo – a natiahla krk, aby si ho prečítala.

Alica zdvihla ruku a načiahla sa. Most bol veľmi blízko, bol to nízky strop na dosah ruky, stačilo ju len poriadne natiahnuť a postaviť sa na špičky. Podarí sa jej to? Musí to skúsiť.

„Hu!“

Belinda sa strhla a chytila za hrdlo. Alicu to potešilo a krátko uvažovala nad limitmi takýchto šibalstiev. Keby chcela, mohla by naveky strašiť na cambridgeských chodbách?

Učenci sa zhodovali, že podľa väčšiny zaznamenaných prípadov duchovia mátať práve z vyhliadkového pavilónu. Bolo to jediné miesto, odkiaľ mohli mŕtvi odovzdávať svoje odkazy a vyvíjať tlak na živých. Máťanie malo dve príčiny. Duchovia sa zdržiavali pri vyhliadkovom pavilóne, pretože sa radi vracali do scén zo svojho života, ale aj preto, že boli očarení a posadnutí rituálmi živých. Chceli vidieť, čo kto robí. A chceli vedieť, či si na nich niekto spomenul. Všetky príbehy o strašení duchmi boli nepravdivé, lebo máťanie malo len málokedy zlý úmysel. Mŕtvi sa iba chceli cítiť ako súčasť sveta živých.

Belinda zaspátkovala a vrhla sa Michelemu do náručia. Alica si odfrkla. Pche, krehká anglická ružička, všetko strašne prežíva! Michele ju objal a niečo jej vravel do ucha. *Neboj sa, nezomreli a ani nezomrú*, čítala mu Alica z pier. Belinda však krútila hlavou a zjavne mu odporovala: *Nie, nie, sú mŕtvi, je po nich*.

„Tak čo, už si to oľutovala?“ Peter zastal vedľa nej a tiež pozrel dohora. Nesledoval však Belindu a Micheleho, lež hlúčky vysokoškolákov veselo pobiehajúcich po aleji. O ničom netušili a tešili sa, že sa začína semester, alebo sa im skončil prvý deň vyučovania a ponáhľali sa do baru na pivo. „Chceš sa vrátiť?“

„Nežartuj, Murdoch.“

Z pekla neexistovala jednoduchá cesta späť. Obidvaja to vedeli už pred príchodom. Vstup do pekla bol ľahký, no odchod bol ťažký. Kiežby mohli proste len znovu skočiť do pentagramu, odzadu odrieť zaklínadlá a objaviť sa presne tam, kde začali! Keby to bolo možné, mohli by živí hocikedy navštevovať mŕtvych. Ale nie, tak to nebolo. Vyjsť z pekla hore na svet si vyžadovalo povolenie od kráľa Jamu známeho tiež ako Thanatos, Anup, Hádes, temná bytosť mnohých mien či vládca podsvetia.

Vládca toto povolenie mnohokrát udelil. Kráľ Jama nemal rád, keď živí trpeli v jeho kráľovstve, lebo vyrušovali mŕtvych a narúšali rovnováhu. Preto ich s radosťou vyhnal späť tam, odkiaľ prišli. Tak sa to aspoň hovorilo vo všetkých známych príbehoch. Orfeus nakoniec našiel cestu späť a aj Dante sa bez problémov vrátil. Vo všetkých príbehoch dočasní návštevníci len málokedy v pekle zahynuli. Tragického konca sa dočkali až vo svete živých.

Tak či onak, Alica s Petrom sa rozhodli problémy živých riešiť, až keď cez most prejdú späť. V tej chvíli bolo ich hlavnou úlohou rozhodnúť sa, ako hlboko až zjídu.

ASI O HODINU ZAČAL TERÉN stúpať dohora. Alica a Peter liezli hore, hoci netušili, kam vlastne smerujú. Alica mala stiahnuté pľúca a snažila sa nedychčať. Peter poskakoval vedľa nej akoby nič a ona sa hanbila priznať, že nevládze.